

عنوان مقاله:

بررسی برخی از دینهای ایران باستان

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی پژوهشهای کاربردی در مطالعات زبان (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مهديه فلاح تفتی - کارشناسی ارشد گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه یزد

خلاصه مقاله:

پیش از کوچ کردن طوایف آریایی هند و ایرانی از موطن مشترک اصلی، طوایف آریایی هند و اروپایی با هم زندگی می کرده اند و خدایانی را که مظاهر طبیعت بودند مانند آسمان، ماه، خورشید، باد و آتش می پرستیدند؛ ولی آریاییهای هند و ایرانی علاوه بر پرستش آتش، به پرستش سوما (اوستا) و نوشیدن افشره مخمر سبزه سوما علاقه داشته و غیر از مظاهر طبیعی به تعدادی خدایان نامحسوس نیز عقیده داشتند. طوایف ایرانی پیش از چهارده سده قبل از میلاد، خدای میترا را پرستش می کردند. هنگامی که آیین آریایی در ایران گسترش یافت، اعتقاد اولیه آنان به عناصر طبیعی در برخی مناطق ایران صد سال دوام یافت. روزگاری که آیین مزدایی در برابر مهرپرستی قد علم کرد، بین پیروان دو آیین اختلاف عقیده پیدا شد و بدین جهت مزدا پرستی نتوانست تا مدتی در همه نقاط ایران گسترش یابد. دین ملی ایران در دوران پیش از اسلام، آیینی بود که از آن به مزدیسنا تعبیر می کنند؛ یعنی پرستش مزدا، خدای نیکی خردمند. چون پیامبری در ایران ظهور کرده بود که مردم او را زرتوشترا می گفتند، لذا دین ملی ایرانیان پیش از اسلام، از نام وی زرتشتی نام گرفت. در چنین شرایطی یا اندکی پس از آن بود که دین های زروانی، میتراپی، مانوی، مزدکی و ... مجال ظهور یافت.

کلمات کلیدی:

دین، زرتشتی، مهرپرستی، پرستش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/591111>

